
Jak se studuje ve Vídni

Jak se studuje ve Vídni

Markéta Hornerová studuje na Katolické teologické fakultě UK dějiny umění a do Vídně se původně vypravila na jeden semestr. Nakonec zůstala devět měsíců a vedle studia zvládla i pracovní stáž v Českém centru ve Vídni. Jaké to je, studovat dějiny umění s rodilými Rakušany, a jak se žije ve městě, které bylo minulý rok vyhlášeno nejlepším městem pro život na světě, reportážními očima aktérky samé.

Kunsthistorie jako obor má na Vídeňské univerzitě dlouhou tradici a tomu odpovídá i zájem studentů. Zatímco v Praze nás je v ročníku jen pár a atmosféra je spíše komorní, ve Vídni byly na přednášce z dějin umění klidně dvě stovky studentů. Za účast na přednášce a úspěšně složenou zkoušku jsem dostala čtyři kredity, takže splnit limit patnáct kreditů na semestr nebylo tak náročné (kvůli Erasmusu jsem si ovšem musela prodloužit studium, abych splnila zkoušky u nás). Absolvovala jsem výuku v němčině společně s rakouskými studenty, protože přímo na katedře dějin umění nebyl speciální program pouze pro studenty Erasmusu. Mně to takhle vyhovovalo. Němčinu se učím od základní školy, a i když nemluvíím německy perfektně, neměla jsem se studiem v cizím jazyce problém. Hodně mi pomáhalo to, že jsem některá

témata už znala a že vyučující sdíleli prezentace minimálně den před přednáškou, takže jsem si je mohla v klidu pročíst předem.

Zápisky na Dropboxu a férové zkoušení

Studenti byli solidární a ochotně se dělili o zápisky, i když jinak, než jsme zvyklí u nás. Své poznámky nahrávali na fakultní Dropbox, kam jsme měli všichni automaticky přístup. Fungovalo to bez problémů, všechny zápisky byly přehledně rozříděny do složek podle jednotlivých předmětů za několik posledních let. To bylo k nezaplacení, protože témata přednášek se (kromě těch přehledových) stále obměňují. Na Dropboxu tak můžete najít i poznámky z kurzů, které jste nemohli absolvovat a jejichž téma vás zajímá.

Na konci cyklu se skládá písemná zkouška. Je možné mít u sebe slovník, ale dost se hlídá, aby byly podmínky fér a nikdo neopisoval. Seděli jsme proto ob dvě místa od sebe a sousedi měli vždy jinou variantu testu. Zkoušky nebyly úplně jednoduché, ale daly se zvládnout. Neobsahovaly nic, co by se nedalo najít v prezentacích a doporučené literatuře. Tenhle typ testu mi připadá objektivnější než ústní zkoušení, které je běžné u nás.

Šest hodin v galerii nonstop

Semináře byly intenzivnější a interaktivnější než přednášky. Jeden jsem dokonce musela vzdát, protože jsem prostě nezvládla načítat každý týden množství literatury na další hodinu. Hodně se mi ale líbil seminář, při němž jsme strávili několik dnů v galeriích. Myslím tím třeba šest hodin v kuse s přestávkou na oběd. To jsem si do té doby ani nedovedla představit. Princip byl takový, že každý z nás si vybral nějaké téma nebo autora, který v galerii vystavoval, nastudoval si dostupné informace a připravil referát. Potom o jednotlivých dílech s ostatními diskutoval. Dost se to ale lišilo od toho,

co si pod pojmem referát většina z nás představí. Ostatní studenti totiž volně vstupují do vaší přednášky a ptají se. Musíte být opravdu dobře připraveni.

Způsob výuky i to, jak se do ní posluchači zapojují, je jiný než v Česku. Studenti se ptají a za své názory se nestydí. Učitel je neopravuje, ani když se spletou, a snaží se na každém jejich názoru a příspěvku do diskuze najít něco pozitivního. Ty nejlepší studenty magisterského studia potom kantoři zapojují do přípravy přednášek, jejichž obsahu prospívá stejně jako studentům. Na fakultu docházejí i posluchači jiných oborů – například studenti sinologie na přednášku o čínském umění. Obecně se mi způsob výuky na univerzitě moc líbil.

Bussi baba!

Když k tomu všemu přidáte město plné umění, vyjde vám ideální místo pro studium kunsthistorie. To jsem zjistila poměrně brzy, a tak jsem si zažádala o prodloužení pobytu na Erasmu. Školu jsem zvládala, a protože jsem se trochu nudila, našla jsem si stáž v Českém centru. Myslím, že to byla jedna z nejlepších věcí, co mě mohla potkat. České centrum ve Vídni jednak pořádá výstavy a kulturní program, který má lidem v zahraničí přiblížit českou kulturu, jednak podává informace o České republice turistům. Mohla jsem tak pracovat částečně v oboru, a ještě jsem měla možnost zlepšit se v mluveném jazyce.

Vídeňská němčina se od té spisovné liší gramatikou i slovníkem a porozumět nebylo hlavně zpočátku vůbec jednoduché. Dost jsme si navzájem pomáhaly s kolegyněmi Rakušankami, které pro změnu studovaly na Vídeňské univerzitě češtinu. Mluvily na mě česky a já na ně německy, vzájemně jsme si kontrolovaly texty a opravovaly chyby. Zkušenost z Českého centra tak byla fajn nejen po pracovní, ale i po lidské stránce.

Kancelář sídlí v samém centru Vídně a už jen procházka do práce byla zážitek. Vídeň je navíc skvělé místo pro život – je tam spousta parků, kaváren a čas plyne pomaleji než v Praze. Vedle různých vychytávek, které vám zpřijemňují život (půlroční lístek do galerie za zlomek ceny, permanentka na bazén, která platí automaticky pro všechny bazény ve městě apod.), má rakouská metropole prostě své kouzlo. Před odjezdem jsem si koupila tašku s nápisem „Bussi baba“ (ve vídeňském dialektu „Pusu a pa“) a doufám, že se tam brzy vrátím.

